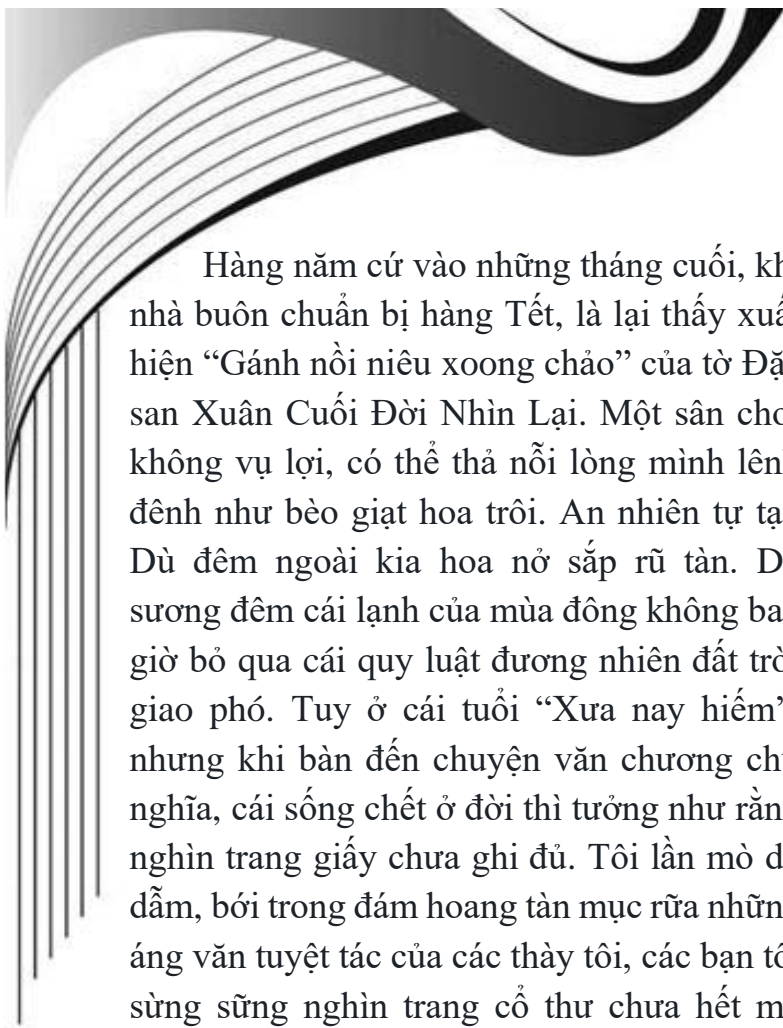

THỜI GIAN

Hàng năm cứ vào những tháng cuối, khi nhà buôn chuẩn bị hàng Tết, là lại thấy xuất hiện “Gánh nôi niêu xoong chảo” của tờ Đặc san Xuân Cuối Đời Nhìn Lại. Một sân chơi không vụ lợi, có thể thả nổi lòng mình lên đênh như bè giạt hoa trôi. An nhiên tự tại. Dù đêm ngoài kia hoa nở sắp rũ tàn. Dù sương đêm cái lạnh của mùa đông không bao giờ bỏ qua cái quy luật đương nhiên đất trời giao phó. Tuy ở cái tuổi “Xưa nay hiếm”, nhưng khi bàn đến chuyện văn chương chữ nghĩa, cái sống chết ở đời thì tưởng như rằng nghìn trang giấy chưa ghi đủ. Tôi lần mò dò dẫm, bới trong đám hoang tàn mục rữa những áng văn tuyệt tác của các thầy tôi, các bạn tôi từng sống nghìn trang cổ thư chưa hết mà tuổi tác chúng tôi ngày một mịt mờ...

Nên mỗi độ xuân về thấy tờ Đặc san như thấy cả tuổi thơ xưa, thấy được tất cả tình cảm thiêng liêng của bạn bè vẫn còn quanh quẩn đâu đây dù thời gian tính ra cũng hơn sáu mươi năm xa cách. Nhìn thời gian trôi đi, mở lại quá khứ, liệu anh em chúng ta có bao giờ tưởng tượng nổi đang có một Nguyễn trí Lục bằng xương bằng thịt ngồi bên cạnh bạn bè trong buổi họp mặt hôm nay. Ngày ấy, với hai trăm ông nhóc mười một mười hai tuổi, học lớp đệ thất trường Trung học Nguyễn Trãi Hà nội, được các thầy tuyển chọn học múa màn vũ “Trần thủ lưu đồn” để trình diễn tại sân banh Hàng Đẫy. Nguyễn tiên Khải chắc miệng dẻo tay mềm nên đã trúng tuyển. Nó khoe, cả đến lúc miệng chỉ còn vài cái răng, rằng: “Bọn tao múa hay lắm, theo giọng hát người ốm ngã nước vừa sống dậy của thằng Độ, thằng Hiền...” Riêng Nguyễn trí Lục trong lúc ba quân nhón nháo không ai thấy, chỉ tới khi cánh màn sân khấu mở rộng cùng tiếng trống thúc quân, nó dẫn đầu đám lính, cầm súng gỗ hoả mai, trên đầu súng cột lá cờ đuôi nheo, lả lướt vài vòng rồi làm hàng rào vây quanh sân khấu. Có thằng nhìn thấy bảo nhau “thằng Lục kia kìa”. Chắc hẳn muốn nhờ nó cho lên coi cho rõ. Nhưng nó đứng uy nghiêm, mặt đờ đờ sát khí lại được quét thêm vài vệt râu ria trông càng dữ dội.

... Bây giờ thì Trí Lục đang ngồi cùng bạn đồng môn đồng khoá ngày xưa, cầm tỳ lên chiếc baton. Lại quốc Ân hỏi: “Có làm lính thú ngày xưa nữa không? Tao đi kiếm cho mày khẩu hoả mai.”

“Ngồi còn chưa xong. Đứng gác sao nổi”.

Thời gian,

Khi chúng tôi lao vào làm một việc gì thấy cũng thích thú thì thời gian là con số không. Một đam mê cần cỗi của tuổi già lý ra không được phép. Cho nên viết lời chia tay không dễ chút nào. Bởi mỗi người bạn có một góc riêng tư đã khắc sâu trong tâm hồn ta, một dấu ấn đi cùng ta đến hết đời này.

Mong rằng các huynh trưởng đồng môn các thân hữu và nhất là gia đình các bạn cva59 đã cùng nhau chung tay, dù chẳng được như ước muốn cuối đời, anh chị em chúng ta xem ra cũng đã để lại một hướng đi tích cực cho lớp con cháu mai sau rằng tình đồng môn là sợi dây thiêng liêng nhất mà chúng ta phải nâng niu gìn giữ. ■

*Cuối Đông Quý Mão
(2023) – BBT*

